

Arrest

nr. 91 524 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2012 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Merel KALIN, die loco advocaat Bertrand VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Sarie DE VRIESE, die loco advocaat Eduarda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 juni 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en wordt de verzoekende partij het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij BVBA Prizma, dd 18.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd 02.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de dienst vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit de informatie in het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B niet werd ingediend binnen de daarvoor voorziene periode. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een arbeidscontract voor alsook getuigenverklaringen, zijn diploma en een aanmelding bij het Huis van het Nederlands te Brussel, hij verklaart verder werkwilgig te zijn) ; er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2000 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 ... aan betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

...

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Ik verzoek u bij de betekening van het bevel alle bepalingen opgenomen in de Omzendbrief van 10.06.2011 toe te passen en het Bureau SEFOR (fax : 02/274.66.13) op de hoogte te brengen van de ondernomen stappen. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de « Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet », de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het fair-play beginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat, hoewel de Raad van State de bovenvermelde instructie vernietigde, de staatssecretaris, publiekelijk heeft meegedeeld dat de criteria van de instructie blijven gelden en zullen worden toegepast. De verwerende partij had dus de criteria van de instructie moeten toepassen, wat zij nagelaten heeft. Dit maakt volgens de verzoekende partij een schending uit van de instructie zelf, en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien werd het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden omdat de verwerende partij zich niet heeft gehouden aan haar eigen uitspraken. Bovendien zijn de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden omdat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd aangaande de inhoud van de criteria van de instructie.

Verder stelt de verzoekende partij dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. Er is immers geen enkele redelijke verantwoording voor het feit dat bepaalde regularisatie-aanvragers wel een positieve beslissing kregen op basis van de instructie en andere niet, hoewel de instructie na de vernietiging door de Raad van State nog steeds door de verwerende partij werd toegepast in de praktijk.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij nooit de beslissing van de verwerende partij heeft ontvangen waarin zij gemachtigd werd tot verblijf in België onder de voorwaarde van het neerleggen van een arbeidskaart B. Bijgevolg heeft de raadsman van de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de verwerende partij gevraagd nogmaals deze beslissing over te maken, aangezien er sprake is van overmacht. Hoewel de verwerende partij op de hoogte was van de overmacht, weigerde zij toch deze beslissing opnieuw over te maken. Daardoor worden het zorgvuldigheids-, fair-play-, en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Bovendien staat het vast dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling de niet-afhaling van de beslissing of de betekening van een beslissing onder voorwaarde regelt. De verwerende partij diende dus een afdoende motivering te geven waarom in casu de beslissing niet opnieuw aan de verzoekende partij kon worden verstuurd na diens uitdrukkelijke vraag.

Verder stelt de verzoekende partij dat in casu de bestreden beslissing een stereotype en eenvoudige formule bevat waarmee zij de argumenten van de verzoekende partij verwerpt. De bestreden beslissing beantwoordt dan ook duidelijk niet aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht. De verwerende partij laat immers na te motiveren waarom het landurige verblijf van de verzoekende partij in België niet zou volstaan om redelijkerwijze de regularisatie te rechtvaardigen.

Bovendien wordt volgens de verzoekende partij het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de verwerende partij meer dan twee jaar gewacht heeft alvorens een beslissing te nemen aangaande het verzoek om machtiging tot verblijf, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van de aanvraag werd overschreden. Dat door het dralen van de verwerende partij de verzoekende partij zich intussen verder in de Belgische samenleving integreerde. Zij had er dus wel degelijk belang bij binnen een redelijke termijn een beslissing te krijgen. Er mag geen kennelijke wanverhouding zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Deze wanverhouding komt tot uiting in het feit dat de verzoekende partij sinds 2000 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enige overlast heeft veroorzaakt, dat de verzoekende partij goed aanvaard is en uiterst werkwilgig is, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De verwerende partij heeft geen afdoend en volledig onderzoek gevoerd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de instructie waarnaar de verzoekende partij verwijst en waarvan zij de schending aanvoert vernietigd werd door de Raad van State, zoals de bestreden beslissing terecht

vermeldt. De verzoekende partij kan de schending ervan dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel is niet ontvankelijk. Bovendien zijn de verklaringen van de staatssecretaris geen wetbepaling, algemeen rechtsbeginsel, of beginsel van behoorlijk bestuur waarvan de verzoekende partij de schending dienstig kan aanvoeren. Ook dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De verzoekende partij maakt de schending van het vertrouwensbeginsel echter geenszins aannemelijk. Het is immers duidelijk, en de verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift ook toe dat zij hiervan op de hoogte was, dat de aangevoerde instructie werd vernietigd door de Raad van State, zodat het voor de rechtsonderhorige duidelijk is dat de inhoud van deze instructie ook niet meer kon worden toegepast. Eventuele verklaringen van de Staatssecretaris doen niets af aan dit gegeven.

Ook een schending van het gelijkheidsbeginsel maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Met de loutere bewering dat bepaalde regularisatie-aanvragers wel een positieve beslissing kregen op basis van de instructie en andere niet na de vernietiging door de Raad van State maakt de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Verzoekende partij stelt verder dat zij nooit de beslissing van de verwerende partij heeft ontvangen waarin zij gemachtigd werd tot verblijf in België onder de voorwaarde van het neerleggen van een arbeidskaart B, en dat er sprake is van overmacht. Uit de brief van de Staatssecretaris van 22 november 2011 blijkt echter het volgende : « Wij hebben uw brief van 06.10.2011 goed ontvangen. Wij kunnen echter geen nieuwe aangetekende zending versturen, noch een nieuwe termijn van 3 maanden toekennen aan uw cliënt. De aangetekende zending werd inderdaad niet door betrokkene afgehaald. U daarentegen heeft de brief wel tijdig ontvangen. Dit kan afgeleid worden uit het telefonisch gesprek met uw medewerker dd. 02.05.2011. Ook het feit dat u de brief in bijlage verstuurd met uw verzoek tot een verlenging van de termijn van 3 maanden wijst er op dat u op de hoogte was van de door uw cliënt te ondernemen stappen ». Uit de brief van de raadsman van 6 oktober 2011, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de raadsman als volgt : « Op 2 februari 2011 heeft U mij bijgevoegde brief overgemaakt ».

De brief die de raadsman bij dit schrijven voegt is de beslissing van de verwerende partij waarin de voorwaarde gesteld wordt van het voorleggen van een arbeidskaart B. De verzoekende partij kan dus niet dienstig aanvoeren dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij een arbeidskaart diende voor te leggen. De kritiek van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheids-, fair-play-, en het redelijkheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij een afdoende motivering diende te geven waarom in casu de beslissing niet opnieuw aan de verzoekende partij kon worden verstuurd na diens uitdrukkelijke vraag. Uit de inhoud van de brief van de verwerende partij aan de raadsman van de verzoekende partij, die hierboven wordt weergegeven, blijkt dat dit ook is gebeurd. Ook dit onderdeel mist feitelijke grondslag.

Verzoekende partij stelt ook dat de verwerende partij nalaat te motiveren waarom het landurige verblijf van de verzoekende partij in België niet zou volstaan om redelijkerwijze de regularisatie te rechtvaardigen. Ook dit onderdeel mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat immers het volgende motief : « *Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een arbeidscontract voor alsook getuigenverklaringen, zijn diploma en een aanmelding bij het Huis van het Nederlands te Brussel, hij verklaart verder werkwilgig te zijn) ; er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2000 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.* ». De reden waarom de integratie niet wordt aangenomen als reden voor regularisatie is dus dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie. Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat door het dralen van de verwerende partij zij zich intussen verder in de Belgische samenleving integreerde en zij er dus wel degelijk belang bij had binnen een redelijke termijn een beslissing te krijgen. Er mag volgens haar ook geen kennelijke wanverhouding zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Deze wanverhouding komt volgens haar tot uiting in het feit dat de verzoekende partij sinds 2000 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enige overlast heeft veroorzaakt, dat de verzoekende partij goed aanvaard is en uiterst werkwilleg is, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Het gaat echter niet op een behandelingstermijn van twee jaar overdreven lang te noemen, terwijl de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet betwist dat zij reeds sinds 2000 in het Rijk verblijft, en sindsdien tot haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkele poging ondernam om haar verblijf te wettigen. Haar aanvraag dateert immers van 7 december 2009, zodat verzoekende partij zich reeds meer dan 9 jaar in het Rijk bevond vooraleer zij een eerste poging deed om haar verblijf te wettigen. Zij kan het bestuur dan ook niet dienstig verwijten dat een behandelingstermijn van 2 jaar tot haar integratie in het Rijk zou geleid hebben die ervoor zorgt dat zij nu zeker dient geregulariseerd te worden. Het motief van de bestreden beslissing dat « *betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie* » blijft derhalve staan, en de verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de redelijke termijn werd overschreden.

Uit voorgaande bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat deze, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC